

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse, v právní věci **žalobce: S. R.**, narozeného „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Martinem Steiningerem, advokátem, se sídlem Aloise Jiráska 1367/1, Teplice, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zastoupenému Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem, se sídlem Řetězová 2, Děčín, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.5.2015, č.j. 379/UPS/2014-13, JID 62960/2015/KÚÚK/Doč, a ze dne 28.5.2015, č.j. 540/UPS/2014-6, JID 73193/2015/KÚÚK/Doč,**

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6.5.2015, č.j. 379/UPS/2014-13, JID 62960/2015/KÚÚK/Doč, kterým bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu O., odboru výstavby a místního hospodářství, ze dne 23.7.2014, č.j. VMH-1839/14-394/13-Hs, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o dodatečné povolení stavby „Rekreační stavba na pozemku p.č. „X“ v k.ú. O. u D.“, tak, že do výroku rozhodnutí bylo doplněno: „... *podle ust. § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění, ve spojení s ust. § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004*

Sb., správní řád, v platném znění ...“, s tím, že v ostatních částech zůstává výroková část včetně ostatních částí rozhodnutí beze změn.

Dále se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28.5.2015, č.j. 540/UPS/2014-6, JID 73193/2015/KÚÚK/Doč, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu O., odboru výstavby a místního hospodářství, ze dne 7.11.2014, č.j. VMH-2846/14-355/13-Hs, kterým bylo žalobci nařízeno odstranění stavby „Rekreační stavba na pozemku p.č. „X“ v k.ú. O. u D.“.

V žalobě žalobce uvedl, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení je podkladovým rozhodnutím pro rozhodnutí o odstranění stavby, a proto jeho argumentace směřuje právě proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby.

Žalobce namítal, že přestože poskytoval plnou spolupráci správním orgánům v řízení o legalizaci umístění výrobku plnicího funkci stavby na pozemku p.č. „X“ v k.ú. O. u D. (dále jen „pozemek“), správní orgány nedostály požadavkům kladeným na ně § 4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dál jen „správní řád“), kdy žalobci neposkytly jakoukoliv pomoc ve smyslu poučení o tom, jak měl svou žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby doplnit či doložit. Byla provedena pouze dvě místní šetření, na kterých byl pouze zdokumentován stávající stav.

Žalobce trval na tom, že není pravdou, že v oblasti, kde umístil výrobek plnicí funkci stavby (mobilheim), je dle územně plánovací dokumentace oblast určená k zastavění obytnými domy. Zdůraznil, že v dané oblasti se nacházejí vedle staré zástavby obytných domů i zahrady a zahrádkářské kolonie. Jedna z těchto kolonií se nachází dokonce přímo naproti Cisterciáckému opatství, které je historickou dominantou města. Daná oblast není dle žalobce ani pro výstavbu obytných domů vhodná s ohledem na nevyhovující podloží. Poukázal rovněž na skutečnost, že na sousedních pozemcích, z nichž některé jsou ve vlastnictví města, se nacházejí pouze zahrady a s tím související zahradní domky a rekreační stavby. Samo město O. pronajalo okolní pozemky za účelem provozování zahrad nájemcům na dobu neurčitou. Žalobce uvedl, že na sousedních pozemcích se nacházejí cca čtyři rekreační stavby, kdy jedna z těchto staveb sestává ze starého karavanu, k němuž je přistaven zbytek stavby. K této stavbě byla povolena dokonce zcela nová stavba elektrické přípojky. K poukazu správních orgánů na „laický výtvarný dojem“ jeho stavby žalobce uvedl, že měl maximální snahu o zvelebení předmětného výrobku a jeho uvedení do esteticky vhodné podoby, což mu ovšem bylo znemožněno zákazem v pokračování stavebních prací ze strany stavebního úřadu.

K poukazu správních orgánů na technickou nezpůsobilost výrobku plnicího funkci stavby, a to především z hlediska světlé výšky pobytových místností, žalobce uvedl, že 90 % podobných výrobků plnicí funkci stavby, jež jsou rozesety po celém území České republiky, nesplňuje tento požadavek, neboť výrobci těchto výrobků nejsou těmito požadavky vázáni. Jinde v této skutečnosti nedostatek nespatřují. K ostatním nedostatkům vytýkaným správními orgány žalobce uvedl, že do protokolu o místním šetření uvedl, že je ochoten je dát do souladu s příslušnými právními předpisy.

Dále žalobce uvedl, že správní orgány nepřihlédly ke skutečnosti, že v důsledku rozvodového řízení byl žalobce nucen opustit nemovitost, v níž doposud žil. Na zahradě plánoval umístit stavbu, která by nikterak nenarušila předmětnou oblast, a v níž by mohl trávit svůj volný čas. Správní orgány rovněž nepřihlédly k vyššímu věku žalobce a jeho zdravotnímu stavu, kdy žalobce prodělal mrtvici a byl mu diagnostikován postupující zelený zákal.

Žalobce uvedl, že ze strany správních orgánů není vůle vyjít mu jakkoli vstříc a pomoci mu v legalizaci umístění výrobku plnicího funkci stavby. Přístup správních orgánů považuje za formalistický bez ochoty seznámit se se skutečným stavem věci.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

K námitce týkající se neposkytnutí přiměřeného poučení žalobce jako žadatele o dodatečné povolení stavby žalovaný uvedl, že žalobci bylo doručeno opatření ze dne 27.9.2013, kterým byl vyrozuměn o zahájení řízení o odstranění předmětné stavby a současně byl poučen o možnosti dodatečného povolení stavby. Možnosti zahájit řízení o dodatečném povolení stavby žalobce využil. V rámci řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad zjistil, že provedená stavba není v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací, a proto neprováděl v souladu se zásadou hospodárnosti žádné další dokazování ve směru splnění podmínek pro dodatečné povolení stavby a nepožadoval po žalobci ani další doplnění dokladů. Na základě zjištěného nesouladu stavby s územně plánovací dokumentací stavební úřad žádost o dodatečné povolení stavby zamítl.

K námitce nesprávného posouzení souladu předmětné stavby s územně plánovací dokumentací žalovaný uvedl, že je podstatné, v jaké funkční ploše je záměr umístěn. Předmětná stavba je umístěna v ploše, která umístění staveb daného druhu nepřipouští. Předmětný pozemek se dle tehdy platného územního plánu nachází v ploše bydlení urbanistického obvodu 3 – O, konkrétně v jeho střední obytné zóně, obklopující klášterní a historické jádro města O., mimo územním plánem vymezené rozvojové plochy města. Tento obvod je charakteristický rozmístěním izolovaných rodinných domů. Pro tento obvod vymezuje územní plán požadavek na ponechání izolovaného způsobu zástavby rodinnými domy a intenzifikaci stávajících objektů. Tento požadavek podporuje i obecně závazná vyhláška města O. „o závazných částech územního plánu města O.“, účinná od 1.11.1999, která v plochách pro bydlení uvažuje pouze s bytovou výstavbou a intenzifikací stávajících staveb pro bydlení, přičemž v samotném závěru článku 6 k výstavbě rekreačního bydlení v této ploše jednoznačně stanoví, že pro tento typ staveb jsou k dispozici rezervní rozvojové plochy v lokalitě Hrad O. na volných, nezastavěných parcelách a v návazných lokalitách k zastavěné části O. Vzhledem ke skutečnosti, že územní plán umístění stavby pro rekreaci v ploše bydlení neumožňuje, nebylo možné na dotčeném pozemku dodatečně povolit žalobcovu stavbu. Bylo možné na daném pozemku povolit pouze stavbu rodinného domu odpovídajícího svým architektonickým ztvárněním požadavkům územního plánu na zachování památkově kulturního potenciálu města. Z důvodu zachování této hodnoty územní plán v jednotlivých plochách nestanovuje ani tzv. přípustné či podmíněně přípustné stavby a výstavbu v plochách, právě s ohledem na zachování genia loci nejvhodnějších částí města O., jednoznačně limituje pouze pro hlavní využití, kterým je bydlení v rodinných domech.

K námitce vztahující se k poukazu na technickou nezpůsobilost předmětné stavby žalovaný uvedl, že zásadním důvodem pro zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby nebylo nesplnění požadavků vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích stavby (dále jen „vyhláška o technických požadavcích“), nýbrž nesoulad stavby s vydanou územně plánovací dokumentací. Po zjištění takového nesouladu již stavební úřad neprovádí další dokazování a posuzování splnění dalších zákonných podmínek pro dodatečné povolení stavby a žádost zamítne. K poukazu na skutečnost, že jde o normovaný výrobek plnící funkci stavby, žalovaný uvedl, že ne vždy musí být daný výrobek užíván k účelu rekreace a bydlení – často jsou využívány jako sklady zahradního nářadí, tedy jako stavby neobsahující pobytové místnosti, a není na ně tedy kladen požadavek minimální světlé výšky místnosti.

K námitce nepřihlídnutí k sociální situaci žalobce žalovaný uvedl, že v předmětném řízení k sociálním poměrům žadatele stavebnímu úřadu nepříslušelo přihlížet.

Právní zástupce žalobce při jednání soudu přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Podotkl, že aktuální situace v dané lokalitě vůbec nereflektuje

územní plán města O. z roku 1999. Tento plán byl dle jeho názoru pouze planou proklamací města, neboť v dané lokalitě se běžně nacházejí rekreační objekty a daná oblast je běžně využívána k rekreaci.

Právní zástupce žalovaného při tomtéž jednání soudu odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě. Uvedl, že obě žalobou napadená rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem a tehdy platným územním plánem města O.

Soud v rámci jednání přistoupil v intencích § 52 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), k dokazování z vlastní iniciativy textovou částí územního plánu Města O. schváleného dne 6.10.1999.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy s.ř.s, která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Přestože žalobce předmětnou žalobou napadal rozhodnutí ve věci nařízení odstranění stavby a rozhodnutí ve věci řízení o dodatečném povolení stavby, veškeré jeho námítky směřovaly výhradně proti rozhodnutí vydanému ve věci řízení o dodatečném povolení stavby s tím, že z tohoto rozhodnutí následné rozhodnutí o nařízení odstranění stavby vychází a případné vady či nezákonnosti rozhodnutí ve věci dodatečného povolení stavby by automaticky následně zatěžovaly i rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. V rozsahu takto žalobcem vymezených žalobních bodů soud v souladu s § 75 odst. 2 s.ř.s. předmětná žalobou napadená rozhodnutí přezkoumal.

K námitce žalobce, že mu v rámci správního řízení o dodatečném povolení stavby nebylo poskytnuto přiměřené a dostatečné poučení v tom směru, jak měla být jeho žádost doplněna či doložena, uvádí soud, že v přípise ze dne 27.9.2013, č.j. VMH-3618/13-355/13-Hs, kterým bylo žalobci oznámeno zahájení řízení o odstranění stavby, je obsaženo v souladu s § 129 odst. 2 stavebního zákona poučení, že stavebník může ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení podat žádost o dodatečné povolení stavby. Žalobce v souladu s tímto poučením postupoval a dne 29.10.2013 podal žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby, jejíž přílohou byla mimo jiné kopie katastrální mapy, situační výkres současného stavu území s vyznačením stavby a vzdáleností od hranic pozemku a dokumentace předmětné stavby. Toto podání stavební úřad posuzoval jako žádost o dodatečné povolení stavby.

V souladu s ustanovením § 129 odst. 3 stavebního zákona příslušný stavební úřad na základě žádosti o dodatečné povolení stavby zkoumá, zda předmětná stavba

a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,

b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,

c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Uvedené podmínky musí být splněny kumulativně.

V daném případě stavební úřad na základě žalobcem předložených podkladů a místního šetření dospěl k závěru, že předmětná stavba je v rozporu s územně plánovací dokumentací. Na tomto závěru dle stavebního úřadu nemohlo nic změnit žádné doplnění žádosti či doložení dalších skutečností. V takovém případě dle soudu příslušný stavební úřad postupoval zcela legitimně, když s přihlédnutím k procesní ekonomii po zjištění skutečnosti, že jedna z podmínek pro dodatečné povolení stavby není splněna a není možné tento nedostatek odstranit, bez dalšího přistoupil k rozhodnutí ve věci a žádost o dodatečné povolení stavby zamítl.

Tuto námitku tedy shledal soud nedůvodnou.

Dále žalobce namítal, že správní orgány nesprávně vyhodnotily, že v předmětné oblasti dle územně plánovací dokumentace je oblast určená k zastavění obytnými domy. Žádnou bližší argumentaci v tomto směru žalobce nepřednesl. Poukázal pouze na skutečnost, že v dané oblasti již stojí několik rekreačních staveb a nacházejí se tam zahrádkářské kolonie.

Při posouzení otázky dodatečného povolení přípustnosti předmětné stavby na pozemku vycházely správní orgány z obsahu územního plánu účinného ode dne 1.11.1999 pro město O. Dle tohoto územního plánu se pozemek nachází v urbanistickém obvodu 3 – O v ploše Br. Tato plocha je na straně 79 územního plánu charakterizována takto: „*Skupiny izolovaných rodinných domů, rozložených podél obytných ulic (D., G. S., J., atd.) a podél hlavní městské ulice – J., charakteru městské výstavby.*“. Regulativy k této ploše jsou následující: „*Tyto plochy, včetně ploch určených pro rozvoj (T.) si ponechají izolovaný způsob zástavby, nízkopodlažního výškového dimenzování. Připouští se forma zástavby dvojdomků v ul. T. a v případných prolukách na ostatních rezervních plochách. Těžištěm rozvoje bude plošná intenzifikace stávajících objektů, s využitím podkrovních prostorů při zateplovacích a stavebně zhodnocovacích pracech, vyvolaných zvyšujícími se energetickými náklady.*“ Ve vztahu k uvedené ploše Br nejsou v územním plánu obsaženy žádné přípustné stavby či podmíněně přípustné stavby. Dle názoru soudu z charakteristiky plochy Br v urbanistickém obvodu 3 – O jednoznačně vyplývá, že v předmětné oblasti je možné umístit pouze a výlučně stavby rodinných domků, a to jednotlivých rodinných domků s výjimkou ulice T., kde je možno umístit dvojdomky. S ohledem na znění v rozhodné době účinného územního plánu dle soudu dospěly správní orgány ke zcela správnému závěru, že na předmětném pozemku lze umístit pouze stavbu rodinného domku. Proto jim nezbylo než konstatovat, že návrh žalobce na dodatečné povolení stavby rekreačního objektu na daném pozemku je v rozporu s platnou územně plánovací dokumentací (platným územním plánem).

K poukazu žalobce na skutečnost, že v okolí předmětné parcely se již nacházejí postavené rekreační objekty a zahrádkářské kolonie, soud uvádí, že závazná územně plánovací dokumentace, zde územní plán, vždy upravuje pravidla pro umísťování staveb do budoucna. Pokud v určité oblasti, kde je záměrem umožnit napříště výstavbu výhradně rodinných domů, se již zástavba jiného charakteru nachází, nemůže na tom nově přijatý územní plán nic změnit. Ovšem pokud v oblasti s doposud smíšenou zástavbou územní plán stanoví, že je zde napříště možno umísťovat výhradně stavby rodinných domků, není možné nově do původně smíšené zástavby povolit, a to ani dodatečně, umístění rekreačních objektů. Argument žalobce, že v okolí jeho stavby se již nacházejí jiné rekreační objekty, je tedy zcela lichým.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že i tato námitka žalobce je nedůvodná. Na tomto místě soud poznamenává, že v souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s. vycházel při posouzení žaloby ze znění územního plánu města O. z roku 1999. Současný stav lokality může být ovlivněn skutečností, že pro město O. byl v roce 2016 přijatý nový územní plán.

Další námitka žalobce spočívala v poukazu na skutečnost, že stavební úřad shledal, že „normovaný“ mobilheim neodpovídá z hlediska světlé výšky pobytových místností technickým požadavkům na stavby pro rekreaci stanovené vyhláškou o technických požadavcích.

V daném případě byl mobilní dům použit pouze jako určitý základ, ke kterému byl přistavěn zděný komín, bylo provedeno zateplení a přistavěno zádveří. V takovém případě již nelze hovořit pouze o umístění mobilního domu na pozemek, ale je předmětný celek nutno chápat jako stavbu rekreačního objektu. Jako taková musí stavba splňovat požadavky kladené na stavby pro rekreaci právními předpisy včetně vyhlášky o technických požadavcích. Tomu koresponduje mimo jiné i skutečnost, že v dokumentaci předložené k dodatečnému povolení předmětné stavby je deklarováno na straně 5, že předmětná stavba odpovídá technickým požadavkům dle vyhlášky o technických požadavcích. Tato otázka je předmětem přezkumu i v rámci řízení o dodatečném povolení stavby v souladu s ustanovením § 129 odst. 3 písm. c) stavebního zákona. Příslušný stavební úřad tedy dle soudu nepochybil, pokud se věcně zabýval otázkou, zda předmětná stavba těmto požadavkům odpovídá.

Na tomto místě musí soud zdůraznit, že z žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o dodatečné povolení stavby jednoznačně vyplývá, že zásadním důvodem, pro který byla žádost zamítnuta, je skutečnost, že umístění předmětné stavby na pozemek je v rozporu s platnou územně plánovací dokumentací, což je nedostatek, který by nebylo možné odstranit žádnými následnými stavebními úpravami.

Ani tuto námitku tedy soud neshledal důvodnou.

Dále žalobce namítal, že v rámci posuzování jeho žádosti dodatečné povolení stavby a v řízení o odstranění stavby správní orgány nepřihlédly k jeho vyššímu věku, zdravotnímu stavu a skutečnosti, že v důsledku rozvodu s manželkou musel prodat nemovitost, ve které doposud žil. Žalobce zdůrazňoval, že si chtěl na své zahradě umístit rekreační objekt, ve kterém by mohl trávit svůj čas.

Ve vztahu k této námitce musí soud konstatovat, že správní orgány v předmětných řízeních jsou vázány zásadou legality, kdy mohou ve správních řízeních posuzovat výhradně skutečnosti, které jim právní předpisy k posouzení ukládají. V daném případě řízení o dodatečném povolení stavby mohou správní orgány zkoumat pouze skutečnosti vymezené v § 129 odst. 3 stavebního zákona a v řízení o nařízení odstranění stavby skutečnosti vymezené v § 129 odst. 1 stavebního zákona. Žalobcem namítané skutečnosti jako jeho zdravotní stav, věk či rodinné poměry mezi zákonem vymezenými přezkoumávanými skutečnostmi nejsou.

S ohledem na uvedené je tato námitka žalobce zcela irelevantní a soud ji shledal zcela nedůvodnou.

Z pohledu v žalobě uplatněných námitkách neshledal soud, že by žalobou napadené rozhodnutí ve věci návrhu žalobce na dodatečné povolení stavby trpělo vadami či bylo stíženo nezákonností. S ohledem na konstrukci žaloby, kdy žalobce ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí ve věci nařízení odstranění stavby neuplatnil samostatné námitky a dovozoval jeho vady či nezákonnost s poukazem na skutečnost, že v tomto řízení se vycházelo z rozhodnutí o zamítnutí dodatečného povolení stavby, za této situace soud dospěl k závěru, že ani žalobou napadené rozhodnutí ve věci nařízení odstranění stavby z pohledu v žalobě uplatněných námitkách netrpí vadami a není ani stíženo nezákonností.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 22. listopadu 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
G. Z.